

[Jørgen Jensen]

boligpolitik og en fornuftig finansiering på dette område, så vil det være med til at løse en række af de økonomiske problemer, der ligger.

Må jeg bare komme med en enkelt bemærkning til boligministerens redegørelse, hvori han nævner, at lånene skal afsættes f. eks. til ATP. Hvis det er et nyt forsøg på at angribe de 10-15 mia kr., der er tvangsopsparret gennem dyrtidsportionerne, så er det altså ikke nogen fornyelse, der ligger i regeringens politik på dette område. Men vi ser altså i det oplæg, der har været til en boligpolitik, også en mulighed for at angribe de økonomiske problemer, der ligger.

Jeg vil også gerne slå fast, at det ikke behøver at have en negativ følge at sætte renten ned, hvis man vel at mærke tager de tilstrækkelige forholdsregler. Hvis man virkelig beslutter at sætte renten ned, er der mange strenge, man kan spille på, hvor man i tilgift kan få rettet op på en række af de fordelingsmæssige problemer, som jeg også lige kort berørte før. Det er, søm det allerede har været sagt, en nedsættelse af Nationalbankens diskonto, det er stop for belåningen af kapitalgevinster på jord og fast ejendom. Det ville lette kapitalmarkedet for et beløb, der er af en størrelsesorden på 10 mia kr. pr. år. Og derigennem ville der også skabes baggrund for et rentefald på flere procent. Vi har før beregnet og lagt frem, at vi mente, det alene ville betyde en 4 pct. Vores forslag om at indfryse de reelle kapitalgevinster og dermed hindre, at de kan belånes, er en fornuftig måde at sikre dette på på kort sigt.

I den værdistigningsafgift, som regeringen foreslår i sit skatteoplæg, har man taget hensyn til noget af dette; om man har fået alt indarbejdet af de kvaliteter, som vi har peget på i vort forslag, ja, det må vi jo se på. Det skal ikke mangle på kommunisternes støtte eller forhandlingsvilje for at finde en løsning på dette område, for det er en af de afgørende ting, som det er nødvendigt at gennemføre samtidig med en nedsættelse af renten.

En tvungen nedsættelse af bankernes udlånsrenter og dermed rentemarginalen ville også være en helt oplagt vej at gå. Den aftale om bankernes rentesatser, der netop er indgået, er utilstrækkelig i den forbindelse. Rentemarginalen er i øjeblikket på omkring 6 pct. og udgør derved en hovedkilde til de

helt urimelig store bankprofitter, som vi har set, også selv om der har været krise i landet.

Jeg har allerede nævnt, at de 24 største banker i 1977 havde en renteindtægt på 13 mia kr. De havde renteudgifter på ca. 8 mia kr., og det giver en nettorenteindtægt på 5 mia kr. At tillade dette i den nuværende situation er et knæfald for storkapitalen, som ikke er nødvendigt. Selv om statsministeren peger på, at der nu er indgået en aftale, så er den altså ikke tilstrækkelig. Det er vor opfattelse, at en tvungen nedsættelse af rentemarginalen med flere procent ikke alene er oplagt, det er også nødvendigt.

Jeg vil også godt pege på, at renteforhold og skatteforhold hænger meget snævert sammen, og at de nuværende rentefradragsregler forstærker den høje rente. Rentefradragsretten indebærer en rentemæssig forskelsbehandling for parcellhusejere og lejere også i det almennyttige byggeri, og fradragsreglen medvirker også til en kapitalisering af skattefordele i et højt renteniveau. Derfor har vi peget på, at den eneste rigtige løsning var, at man gradvis over en periode totalt ophævede rentefradragsretten. Her må jeg sige, at der er da i det oplæg til en skattereform, vi fik i går, en rigtig tendens. Det viste sig også her, at der er en overensstemmelse med det, kommunisterne har sagt mange gange om forholdene på dette område. Vi kan kun sige, at det også må animere til, at man klart og tydeligt nu siger, om man kan leve op til de løfter, der er givet om en nedsættelse af renten.

En begrænsning på udstedelsen af statsobligationer vil også have en gunstig indflydelse på renten. Statsministeren omtalte det jo før og sagde, at man var klar over den fare, der lå her. Jeg vil bare pege på, at efter det, der har været fremme, har man påtænkt at udstede for 22 mia kr. statsobligationer i 1978, og denne enorme opslugning af likviditet fra statens side er en medvirkende årsag, det er en stramning af den økonomiske politik, og den vil virke skadeligt på en lang række områder. Det er altså ikke vor opfattelse, at man – som statsministeren siger – udviser forsigtighed her. Det er vores opfattelse, at man ganske bevidst udsteder disse statsobligationer for at føre en stram økonomisk politik med alle de negative virkninger, det vil have.